

Dasi je preteklo od vsega tega početka Milanove ulice komaj nekaj desetletij, ni več videti nje razvijanja, niti ni videti na ulicah izza Slavije, da so ta pota utirali hudourniki. O vsej tedanji dobi ni več ne duha ne sluha, o njej pripovedujejo le še stari Beogradčani, človek pa skoro ne more verjeti, da je bilo v tako kratki dobi mogoče ustvariti tako mesto. In vendar — še češče bomo imeli priliko videti, da Beograd hitro raste in se hitro razširja. —

Ker smo že na tem kraju mesta, ne bo odveč, ako gremo še nekaj korakov dalje.

(Dalje prihodnjič.)

Dr. FR. ZBAŠNIK:

Kateri je bil pametnejši?

Pavle je že zopet — kakor že tolikrat — nagajal mlajšemu bratcu, ki je bil še jako majhen in tudi še precej neroden. Oponašal ga je, kako hodi, in osle mu je kazal. Stanko pa je jokal in kričal, ker si napram starejšemu in močnejšemu bratu ni mogel drugače pomagati.

Mati, ki je na Stankov jok prihitela iz veže, se je razhudila nad Pavletom: »Ne cveli ga vendar! Ali ti nisem že stokrat rekla, da mu daj mir? Le čakaj me, po šibo pojdem in natepem te, ti nepridiprav ti! Pa tudi tebe bom, Stanko, da veš! Kaj se ti je treba vedno cmeriti! Saj se dereš, kakor bi te kdo iz kože deval!«

»Če mi pa zmeraj nagaja!« se je izgovarjal Stanko.

»Kaj pa se meniš za to, če ti nagaja! Stran pojdi od njega, kadar te draži! Če bo videl, da se nič ne zmeniš za to, se kmalu naveliča!«

To si je Stanko zapomnil. In komaj je čakal, da bi dobil priliko in bi Pavleta izplačal. Ker se ga pa Pavle le predolgo ni lotil, je stopil sam k njemu in mu rekel: »No, pa mi nagajaj!«

Pavle si materinega opomina nemara ni preveč k srcu gnal, ali pa je nanj celo pozabil, zakaj bil je takoj pripravljen, da izpolni Stankovo željo. Pritisnil je palec desne roke na nos, z drugimi prsti je pa migal proti Stanku, rekoč: »No, Stanko, ali veš, kaj to pomeni? To pomeni, da si ti osliček!«

Stanko pa ni črhnul na to nobene besede. Zasukal se je temveč tiho na okrog in ponosno odkorakal proč od brata. Pavleta je to osupnilo in začuden je zrl za Stankom.

Čez nekaj časa pride Stanko drugič k njemu in zopet ga nagovarja: »No, Pavle, pa mi zopet nagajaj!«

Pavle pa je bil v veliki zadregi. Vedel je, če bi kaj naredil, pa bi mu Stanko smeje zopet hrbet obrnil. Jezilo ga je to. Ali se mar ne

pravi to norčevati se iz človeka? In gre k materi in zatoži Stanka: »Mati, Stanko mi vedno nagaja!«

Mati pa, ki je slučajno videla vse, kar sta imela pred kratkim Pavle in Stanko med sabo, se začudi: »Ali Stanko da ti nagaja? Kako to? Na kak način?«

»Pravi, naj mu nagajam!«

»No, in ali mu nisi?«

»Nel«

»Pa zakaj ne?«

»Ker nočem, da bi se mi smejal!«

»Pa se ti je vendar smejal! Ali misliš, da nisem zapazila, kaj se je godilo prej med vama? Pošteno se ti je maščeval! Lahko te je sram, da je Stanko, čeprav je toliko mlajši, pametnejši od tebe!«

Proti Stanku pa, ki je bil med tem pristopil, je rekla mati: »Stanko, le vedno tako! To se ti v življenju gotovo še dostikrat pripeti, da se ti bo kdo rogal, ti pa se nikan ne jezi, ampak mirno se obrni stran, kakor si se obrnil prej od Pavleta, ko ti je kazal osle. S tem dosežeš, da se bo jezil oni, ki je hotel, da bi se ti!«

Stanko je bil vesel, da ga je mati pohvalila. Pavleta pa je bilo res sram, da se je bil dal Stanku tako speljati na led. Zapomnil si je zdaj tudi on materine besede. Stanko je imel poslej vedno mir pred njim. —

Napočil bo veliki dan . . .

*Napočil bo veliki dan,
ko se z vojščaki kralj Matjaž
predrami iz stoletnih sanj.*

*Premagal bo sovraže vse,
odrešil brate prek mejá
iz robstva temnih, mračnih dni.*

*Kot božji vrt se zdela boš
tedaj mi, rodna zemlja . . .*

Lado Jerše.

